

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/94/2025
Identifikačné číslo spisu:	0018203089
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:0018203089.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Branislava Kráľa, v spore žalobcu G. E., narodeného X.G. XXXX, L., U. XX/A, zastúpeného Jurek, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mostová 2, proti žalovanej H. K., narodenej XX. H. XXXX, S. J. XXX, zastúpenej JUDr. Zdenkou Lánikovou, advokátkou, Bratislava, Grösslingova 8, za účasti intervenienta KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 44, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8/A, o zaplatenie 843, 20 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-57C/7/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2024, sp. zn. 8Co/49/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ rozsudkom sp. zn. B5- 57C/7/2018 z 09. októbra 2023 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 843, 20 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 08.11.2016 do zaplatenia titulom náhrady škody vzniknutej pri dopravnej nehode zapríčinennej žalovanou. Žalobcom uplatnená náhrada škody pozostávala z bolestného v sume 343,20 eur odvolávajúc sa na lekársky posudok, v ktorom ošetrojúci lekár stanovil hodnotenie za bolesť v počte bodov 20 (pri sume 17,16 eur za jeden bod); vecnej škody vo výške 300 eur za znehodnotený fotoaparát a nákladov vynaložených na liečenie v sume 200 eur za účelne vynaložené poplatky v zdravotníckych zariadeniach. Súčasne súd prvej inštancie priznal žalovanej a intervenientovi voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady rozhodol súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Po právnej stránke aplikoval § 415, § 420 ods. 1, 2, 3, § 442 ods. 1, 3, § 443 Občianskeho Zákonníka, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len

„zákon č. 381/2001 Z. z.“) a na základe vykonaného dokazovania mal za vecne preukázané, že dňa 10.09.2016 žalovaná svojím konaním porušila zákon o cestnej premávke a spôsobila ako vodička motorového vozidla dopravnú nehodu, za ktoré konanie bola riešená v priestupkovom konaní, kde jej bola uložená pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, a v čase, kedy došlo k dopravnej nehode, mala žalovaná platne uzavretú poistnú zmluvu zákonného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s poisťovňou KOOOPERATIVA, ktorá riešila vzniknutú poistnú udalosť. V zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z., mal poškodený - žalobca nárok uplatniť si náhradu vzniknutej škody priamo u poisťovateľa, vrátane nároku na bolestné, nákladov vynaložených na liečenie, vecnej škody a mal povinnosť tieto nároky riadne preukázať. Súd prvej inštancie uviedol, že si žalobca mal všetky svoje nároky v rámci náhrady škody vzniknuté mu v dôsledku dopravnej nehody uplatniť u intervenienta a ak tak neurobil, nemôže byť na ťarchu žalovanej jeho konanie, keď po vyplatení poistného plnenia poisťovňou požaduje úhradu ďalších nárokov zo strany žalovanej. Následne konštatoval, že ani jeden z uplatnených nárokov dostatočným spôsobom z hľadiska výšky požadovanej škody nepreukázal. Priznanie bolestného odôvodnil lekárskeho posudkom H. A. X. zo dňa 29.09.2017, v ktorom je uvedená iba diagnóza pomliaždenie Th chrčnice a počet bodov 20. Podľa vyjadrenia poisťovne v posudku im predloženom nie je zjavné, na základe akých skutočností bolo žalobcovi priznané uvedené bodové ohodnotenie, v posudku predloženom súdu sa v zdôvodnení bodovania uvádza mechanické poškodenie v dôsledku úrazu (autonehody) alebo pádu, z čoho jednoznačne nevyplýva, že poškodenie chrčnice malo nastať v dôsledku predmetnej dopravnej nehody.

1.2. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie dôvodné pochybnosti o relevantnosti lekárskeho posudku, berúc do úvahy aj závažnú skutočnosť, že lekárskeho posudok bol vyhotovený 29.09.2017 a žalobca ho v konaní predložil až 19.09.2020, teda tri roky po tom, ako bol posudok vypracovaný, čo podľa názoru prvej inštancie svedčí o jeho účelovosti.

1.3. V súvislosti s nárokom vecnej škody, spočívajúcej vo finančnej náhrade za poškodený fotoaparát v sume 300 eur žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že fotoaparát sa v čase dopravnej nehody nachádzal v kufri motorového vozidla, subjektívne tvrdenie žalobcu podložil len ťažko čitateľným dokladom o údajnej kúpe fotoaparátu, pričom v zázname o dopravnej nehode, ani v zázname o obhliadke sa nenachádza žiadna zmienka o tom, že by sa fotoaparát mal v aute nachádzať.

1.4. Následne súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca ďalej ani v jednom z troch požadovaných nárokov nepreukázal príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a uplatňovanými nárokmi. V prípade bolestného za relevantný súd prvej inštancie vyhodnotil listinný dôkaz procesnej obrany, a to odborné stanovisko znalca J. H. J. Z., M., vypracované 30.09.2018, podľa záverov ktorého žalobca utrpel pri dopravnej nehode zranenie ľahkého charakteru, bez obmedzenia v obvyklom spôsobe života a bez trvalých následkov. Menovaný znalec poukázal na chronické degeneratívne zmeny chrčnice žalobcu a vylúčil ich súvis s úrazom pri dopravnej nehode, čím sa jednoznačne potvrdila absencia príčinnej súvislosti nároku na bolestné s dopravnou nehodou. V nadväznosti nároku na vecnú škodu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal ani poškodenie, ani výšku uplatňovanej škody, keďže nepreukázal, či sa fotoaparát nachádzal v čase dopravnej nehody v motorovom vozidle. Nakoľko nepreukázal vznik škody, nemohla vzniknúť ani príčinná súvislosť.

1.5. V rámci uplatňovaných nárokov nákladov vynaložených na liečenie (rehabilitácie) v sume 200 eur rovnako absentuje príčinná súvislosť, a to z časového hľadiska, vzhľadom na to, že k dopravnej nehode došlo dňa 10.09.2016 a žalobca si v konaní uplatnil náklady na rehabilitáciu absolvovanú v čase od februára do septembra 2017. Súd prvej inštancie v súvislosti s tvrdením žalobcu, že išlo o druhé kolo rehabilitácie konštatoval jeho účelovosť, keďže žalobca nepredložil v danej súvislosti žiadny dôkaz. Požadované nároky žalobcu na náhradu škody spôsobenej pri dopravnej nehode vyhodnotil súd prvej inštancie za nedôvodné a nepreukázané. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) rozsudkom z 26. novembra 2024 sp. zn. 8Co/49/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil žalovanej a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu v medziach dôkazných návrhov na zistenie skutočností relevantných pre posúdenie dôvodnosti žaloby a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 191 CSP, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo. Správne ustálil, že dňa 10.09.2016 žalovaná svojím konaním porušila zákon o cestnej premávke a spôsobila ako vodička motorového vozidla dopravnú nehodu, za ktoré konanie bola riešená v priestupkovom konaní, kde jej bola uložená pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo. Taktiež nebolo sporné, že žalovaná mala platne uzavretú poistnú zmluvu zákonného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s poisťovňou. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že z dôvodu existencie poistnej zmluvy uzavretej medzi poisťovňou a žalovanou si mal žalobca v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. uplatniť všetky svoje nároky v rámci náhrady škody vzniknutej mu v dôsledku dopravnej nehody u intervenienta a ak tak neurobil, nemôže byť na ťarchu žalovanej jeho konanie, keď po vyplatení poistného plnenia zo strany poisťovne požaduje úhradu ďalších nárokov zo strany žalovanej. Posúdil ako dôvodné námietky žalobcu, že v zmysle ustálenej súdnej praxe má poškodený možnosť žalovať priamo poisteného škodcu, alebo iba poistiteľa, alebo poisteného škodcu spolu s poisťovateľom. Súčasne podľa názoru odvolacieho súdu však súd prvej inštancie správne vec posúdil s vyššie citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne vyložil a dospel aj k správny záverom, že ani jeden z uplatnených nárokov dostatočným spôsobom žalobca z hľadiska výšky požadovanej škody nepreukázal a taktiež ani v jednom z požadovaných nárokov nepreukázal príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a uplatňovanými nárokmi. Následne uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

2.2. V súvislosti s vecnou škodou a uplatňovaným nárokom na zaplatenie 300 eur (v dôsledku znehodnotenia fotoaparátu v dôsledku dopravnej nehody) sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho subjektívneho tvrdenia, že sa fotoaparát nachádzal v čase dopravnej nehody v kufri motorového vozidla. Odvolací súd akcentoval správnosť záveru súdu prvej inštancie o absencii zmienky prítomnosti fotoaparátu v kufri auta v zázname o dopravnej nehode, v zázname o obhliadke. O údajnej kúpe predložil žalobca ťažko čitateľný doklad. Podľa záveru odvolacieho súdu žalobca nedôvodne namietal skutočnosť, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho skutkovými tvrdeniami ohľadom fotoaparátu a nezohľadnil jeho čestné vyhlásenie a čestné vyhlásenie Zuzany Javorskej. Nedôvodne namietal neúčinné popretie jeho tvrdení protistranou. Odvolací súd ďalej uviedol, že nemôže považovať za dostatočne preukázané okolnosti tvrdené žalobcom, za ktorých sa mal fotoaparát nachádzať v kufri motorového vozidla (len na základe jeho výpovede a čestného vyhlásenia) a najmä nepovažoval za preukázanú výšku ním uplatnenej škody. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že žalobca uviedol len jediné skutkové tvrdenie, že ku škode- znehodnoteniu fotoaparátu vo výške 300 eur došlo pri dopravnej nehode; totožné tvrdenie uviedol vo svojom čestnom vyhlásení zo 16.08.2018 a čestné vyhlásenie B. E., ktoré uviedol v odvolaní, v konaní nepredložil. Odvolací súd ďalej argumentoval, že žalobca v žalobe a ani v predloženej čestnom vyhlásení nešpecifikoval fotoaparát, ktorý sa mal nachádzať v jeho motorovom vozidle v čase dopravnej nehody, neuviedol, kedy ho kúpil a za akú cenu, ani akým spôsobom bol znehodnotený a neuviedol ani na základe akých skutočností dospel k výške škody v sume 300 eur. Akcentoval, že pokiaľ žalobca neuviedol úplné rozhodujúce skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplýval ním uplatnený nárok za znehodnotený fotoaparát v sume 300 eur, tak potom žalovaná si k neexistujúcim skutkovým tvrdeniam nemohla kvalifikovane splniť svoju povinnosť vyplývajúcu z § 151 ods. 1 a 2 CSP a v žalobe neuvedené skutkové tvrdenia sa nemohli považovať za nesporné. Odvolací súd poukázal aj na súladný záver Ústavného súdu SR v uznesení sp. zn. ÚS 246/2019 v ktorom Ústavný súd konštatoval, že pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciu § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“. Uviedol tiež, že berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach danej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca sám zanedbal svoju povinnosť tvrdenia.

Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP). Odvolací súd konštatoval, že žalobca predložil ako dôkaz o kúpe fotoaparátu doklad zo dňa 30.07.2020, ktorý je nečitateľný a nemožno z neho zistiť, aký fotoaparát mal byť predmetom kúpy a za akú cenu. Vzhľadom na absenciu žalobcových rozhodujúcich skutkových tvrdení neprináležalo súdu prevziať aktívnu iniciatívu a zisťovať z listinného dôkazu predloženým žalobcom, na základe akých (ďalších) skutočností sa žalobca domáha zaplattenia náhrady škody v uplatnenej výške a ustaľovať si tak predmet konania po vecnej stránke. Pokračoval, že v kontradiktórnom procese je neprípustné, aby súd iniciatívne zisťoval z predložených dôkazov to, či strana nimi preukázala to, čo v konaní tvrdila. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že si v žalobca v rámci uplatňovanej vecnej škody 300 eur nespĺnil nielen dôkaznú povinnosť, ale aj povinnosť tvrdenia a preto súd prvej inštancie správne aj na základe námietok žalovanej, týkajúcich sa nepreukázania, že by sa fotoaparát v čase dopravnej nehody vo vozidle žalobcu nachádzal, ako aj jeho poškodenia, v tejto časti zamietol.

2.3. V rámci uplatnených nárokov žalobcu na náhradu bolestného a nákladov vynaložených na liečenie súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správnym záverom o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou zapríčinenou žalovanou a vznikom ním tvrdenej škody. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukázal na neúplné skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, z ktorých nie je zrejmé, v súvislosti s akými zdravotnými ťažkosťami mu mali vzniknúť náklady vynaložené na liečenie a bolestné, pričom ani z ním predložených listinných dôkazov a to zoznamov poskytnutých výkonov zo 17.2.2017, 24.2.2017, 24.3.2017, 30.3.2017, 07.4.2017, 13.4.2017, 21.4.2017 a 05.05.2017 a predložených bločkov o úhrade 15 eur v uvedených dňoch, táto skutočnosť nevyplýva. Podľa lekárskej správy z 11.9.2016, t. j. dňa nasledujúceho po dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 10.9.2016, žalobca udával bolesti Th chrbtice medzi lopatkami, objektívne mal chrbticu palpač. bolestivú v Th oblasti medzi lopatkami, spazmus paravert. svalstva; v rámci nálezu RTG th chrbtice je uvedená o. i. ľahká dextrokonvexná skolióza; traumatické zmeny jednoznačne nezobrazené; záver v popise Dg, záver: S2088 Povrchové poranenie inej a bližšie neurčenej časti hrudníka; Dg. Záver: S2048 a odporúčené mu bolo o. i. analgetiká p.p. Dňa 12.9.2016 žalobca uzavrel dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti s poskytovateľom: špecializovaná nemocnica A- KLINIK Bratislava s. r. o. a v ambulantnom náleze dňa 12.9.2016 je o. i. uvedený spazmus šíj. sv. a tiež obmedzená hybnosť; dop. kľudový režim - PN, sympt. TH, predpis molit. goliera; diagnózy M 542, M 546. Z uvedených správ zo dňa 11.9. 2016 a 12.9.2016 vychádzal znalec J.. H. J. Z., M.. Vo svojom odbornom vyjadrení č. 111/rok 2016, z ktorého vyplýva, že žalobcovi bolo diagnostikované natiahnutie krčnej chrbtice, RTG hrudnej chrbtice nevykazovalo žiadne úrazové zmeny, boli prítomné ľahké chronické degeneratívne zmeny, ktoré s úrazom nesúvisia; išlo o povrchové poranenie hrudnej chrbtice, ktoré nevyžaduje liečbu a bolo doporučené iba telesné šetrenie. V závere znalec konštatoval, že ide len o zranenie ľahkého charakteru, ktoré sa prejavuje iba subjektívnymi obtiažami, ktoré do 7 dní odznejú a menovaný nebol žiadnym spôsobom obmedzovaný v obvyklom spôsobe života. Znalec zdôraznil, že žalobca má už prítomné chronické degeneratívne zmeny v zmysle skoliózy, čo môže subjektívne príznaky zhoršovať, avšak žiadnym spôsobom nesúvisí s úrazom. Znalec odpovedal, že žalobca utrpel zranenie ľahkého charakteru a pri negatívnom RTG náleze sa prejavuje bolesťami, ktoré sa nedajú žiadnym spôsobom objektivizovať. Odvolací súd poukázal aj na ambulantný nález zo 17.1. 2017, kde v anamnéze je uvedené o. i. od konca dec. 2016 seknutie v krížoch, s vyžarovaním bolesti do oblasti SI zhybu I. syn až po koleno a doporučenie rehabilitácie na posilnenie svalového korzetu a HSS, v prípade ťažkostí doplniť MR MS. Ďalší ambulantný nález zo 17.1.2017 odporučil rehabilitačný plán. Odvolací súd v danej súvislosti konštatoval, že zo žalobcom predložených zoznamov poskytovaných výkonov spolu s bločkami o úhrade poplatkov za obdobie od 17.2.2017 do 28.9.2017 vyplynulo, že žalobca absolvoval špecializované liečebné techniky s použitím konceptu Spiraldynamic po 60min., avšak nevyplýva z nich nielen časová, ale aj ani vecná súvislosť s liečbou zranenia, ktoré mal žalobca utpieť pri dopravnej nehode dňa 10.9.2016 spôsobenou žalovanou podľa lekárskeho správ z 11.9.2016 a 12.9.2016, ako aj záverov odborníka J.. H. J. Z., M., podľa ktorých išlo o povrchové poranenie inej a bližšie neurčenej časti hrudníka. V správach bezprostredne po dopravnej nehode takáto liečba žalobcovi doporučená nebola. Rehabilitácia na posilnenie svalového korzetu bola žalobcovi doporučená v ambulantnom náleze zo 17.1.2017, ktorý bezprostredne predchádzal obdobiu, v ktorom žalobca rehabilitácie absolvoval a

podľa ktorej bolo u žalobcu zistenie seknutie v krížoch od konca decembra 2016, t. j. až po nehode. Z rehabilitačného plánu obsiahnutého v správe zo 17.1.2017 tiež nevyplýva, že by rehabilitácie súviseli s predmetnou dopravnou nehodou. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca listinnými dôkazmi nepreukázal príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a žalobcom vynaloženými nákladmi na liečenie, náhradu ktorých si v konaní uplatnil. Neexistenciu tejto príčinnej súvislosti potvrdzuje ambulantný nález z 10.1.2017, z ktorého vyplýva, že rehabilitácie, za ktoré žalobca uhradil poplatky, náhradu ktorých si uplatnil v tomto konaní, mu boli doporučené v súvislosti so seknutím v krížoch (ku ktorému došlo v decembri 2016), t. j. po predmetnej dopravnej nehode.

2.4. V otázke nároku na bolestné, ktoré si žalobca uplatnil na základe lekárskeho posudku vypracovaného ošetrovúcim lekárom, v ktorom stanovil hodnotenie za bolesť pre žalobcu v počte 20 bodov, na základe ktorého si uplatnil bolestné v celkovej sume 343,20 eur podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že až 17.09.2020 predložil žalobca lekársky posudok H. A. X. z 29.9.2017, nedôvodne v odvolaní namietal, že tento lekársky posudok bol priložený k žalobe, keď v žalobe podanej dňa 20.10.2017 osobne je uvedený ako dôkaz lekársky posudok, avšak tento sa v prílohách žaloby nenachádzal. Uvedené vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania z 22.9.2020, na ktorom žalobca uviedol, že doplnil tento znalecký posudok, na základe čoho súd konštatoval, že sa tak stalo 17.9.2020, pričom žalobca nesprávnosť tohto konštatovania súdu nenamietal. Následne žalobca nedôvodne namietal, že opakovane predkladal tento posudok po jeho doplnení ošetrovúcou lekárkou, po predchádzajúcom upozornení súdu, že ošetrojúca lekárka opomenula začiarknuť kolonku, ako aj na základe námietok žalovanej a intervenienta, pričom postupoval v zmysle ich inštrukcii. Žalobca je povinný v rámci plnenia svojich procesných povinností vychádzať z ustanovení CSP, najmä § 132, § 150 CSP a nasl. a nemôže sa odvolávať na postup v zmysle inštrukcii protistrany. Odvolací súd konštatoval, že žalobca tento dôkaz ako prostriedok procesného útoku nepoužil včas v súlade s § 153 ods. 1, preto súd nemusí na tento dôkaz prihliadať, avšak môže. V danom prípade súd prvej inštancie predmetný lekársky posudok považoval vzhľadom k jeho neskorému predloženiu za účelový, prihliadol na tento dôkaz, keď poukázal na to, že v danom lekárskom posudku sa uvádza len diagnóza pomliaždenie Th chrčtice a počet bodov 20 a v jeho zdôvodnení mechanické poškodenie v dôsledku úrazu (autonehody) alebo pádu, z čoho vyvodil, že z neho nevyplýva, že by poškodenie chrčtice malo nastať v dôsledku spomínanej dopravnej nehody. Tento dôkaz bol súdom prvej inštancie vyhodnotený aj v súvislosti so závermi J.. H. J. Z., M., vypracovaného dňa 30.09.2016 a dospel k správne mu záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a uplatneným nárokom na bolestné. S daným záverom sa odvolací súd stotožnil a ako nedôvodné posúdil námietky žalobcu, že na toto lekárske vyjadrenie znalca nemožno prihliadať, lebo stanovisko/posudok bol napísaný v súvislosti s priestupkovým konaním a že J.. H. J. Z., M.. žalobcu nevyšetрил.

2.5. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na viaceré poškodenia zdravia žalobcu diagnostikované vo vyššie uvedených lekárskejších správach sa nedá jednoznačne ustáliť, že bolesti chrčtice boli u žalobcu vyvolané práve bolesťou v hrudnej časti, spôsobené pomliaždením ťažšieho stupňa, ktorá bola ohodnotená v predmetnom lekárskom posudku. Na vyšetrení žalobcu v dňoch 11.9.2016 a 12.9.2016 si sťažoval na bolesti krčnej a hrudnej chrčtice, avšak RTG snímok hrudnej chrčtice nevykazoval žiadne úrazové zmeny, išlo o povrchové poranenie hrudnej chrčtice, prítomné bolo napätie šijového svalstva a obmedzená hybnosť, doporučený mu bol kľudový režim a predpísaný golier na šetrenie krčnej chrčtice. Z uvedených vyšetrení vychádzal aj znalec J.. H. J. Z., M., keď podľa jeho vyjadrenia išlo o zranenie ľahkého charakteru, z ktorého tiež vyplynulo, že aj pri negatívnom RTG snímku boli u žalobcu naozaj pociťované subjektívne ťažkosti a bolesť, ktoré sa však nedajú žiadnym spôsobom objektivizovať, pričom vzhľadom na chronické degeneratívne zmeny na chrčtici žalobcu, ktoré už boli prítomné pred úrazom, mohli subjektívne potiaže pretrvávajúť dlhšiu dobu. Tieto závery korešpondujú aj s ostatnými predloženými nálezmi, z ktorých vyplýva subjektívne pociťovanie bolesti a povrchové poranenie hrudnej chrčtice. So závermi lekárskejších správ však nekorešpondujú dôvody určeného bodového ohodnotenia v posudku, podľa ktorých by malo ísť o bolesti v súvislosti s pomliaždením hrudnej chrčtice ťažšieho stupňa v intenzite zodpovedajúcej hornej hranici bodového hodnotenia tejto položky, t. j. v počte bodov 20, a to aj za stavu, keď intenzita bola ovplyvnená podľa znalca J.. H. J. Z., M.. aj viacerými diagnostikovanými chronickými degeneratívnymi zmenami chrčtice žalobcu. Následne odvolací súd

uviedol, že v danom prípade z predloženého lekárskeho posudku nevyplýva, že by v ňom uvedené bodové ohodnotenie vychádzalo z porovnateľnej položky z dôvodu, že by konkrétne poškodenie zdravia žalobcu v sadzbách nebolo uvedené a z akého dôvodu by malo ísť aj pri porovnateľnej položke o bolesť a v intenzite zodpovedajúcej hornej hranici bodového ohodnotenia, t. j. v počte bodov 20 z rozpätia od 10-20 bodov. Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je v danom prípade preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi takto určenou škodou na zdraví a žalobcu spočívajúcou v bolesti spôsobenej pomliaždením hrudnej chrbtice ťažšieho stupňa ohodnotenej počtom bodov 20 a predmetnou dopravnou nehodou zapríčinenou žalovanou.

2.6. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná účinne poprela všetky žalobcom uvedené skutkové tvrdenia, keď poukázala na záznam z dopravnej nehody, kde sám uviedol, že je bez zranenia a rovnako aj v zápisnici o obhliadke miesta dopravnej nehody; taktiež v čase podania vysvetlenia dňa 20.9.2016 tvrdil, že „sa cíti dobre“. V konaní uviedla, že keď telefonovala so žalobcom povedal jej, že to bolo už tretíkrát, čo do neho niekto nabúral. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s posudkom NEU- MED s. r. o. neurologická ambulancia z 3.8.2019 (z ktorého vyplýva diagnostický záver znížená funkčná schopnosť pohybového aparátu pre časté bolesti hlavy migrenózneho charakteru s celikogénnou komponentou (z C chrbtice), tieto ťažkosti vznikli u pacienta v jednoznačnej súvislosti s úrazom C chrbtice, ktorý si vyžiadal následnú liečbu a rehabilitáciu s cieľom uvoľnenia svalovej stuhnutosti a hybnosti), odvolací súd uviedol, že žalobca nepredložil posudok vypracovaný uvedenou neurologickou ambulanciou, ale len správu zo dňa 3.8.2019 s popisom anamnézy, objektívneho nálezu a záveru, ktorý sa však netýka hrudnej chrbtice, v ktorej mal žalobca pociťovať bolesti ohodnotené lekárskeho posudkom z 29.9.2017 H. A. X.; ale týkajú sa krčnej chrbtice. Ide o správu vyhotovenú so značným časovým odstupom od dopravnej nehody a závery v nej uvedené týkajúce sa liečby a rehabilitácie v súvislosti s úrazom C chrbtice nekorešpondujú so závermi vyplývajúcimi z vyššie uvedených správ z vyšetrení vykonaných bezprostredne po dopravnej nehode a ani zo žalobcom predložených listinných dôkazov o ním vynaložených nákladoch na liečbu nevyplýva, že by mu tieto náklady vznikli v súvislosti s liečbou krčnej chrbtice. Odvolací súd uzavrel, že žalobca nedôvodne namietal nevykonanie dôkazu súdom prvej inštancie - nariadenie odborného posúdenia z hľadiska zdravotného stavu, existencie bodov bolestného a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovanej a že nevykonanie tohto dôkazu v rozsudku neodôvodnil, keď žalobca v priebehu celého konania nenavrhol vykonanie takéhoto dôkazu. Taktiež v priebehu konania nenavrhol vykonanie dokazovania čestným vyhlásením B. E., ktoré priložil k dodatku k odvolaniu, ide teda o novotu v odvolacom konaní, prípustnosť ktorej v odvolacom konaní vôbec žiadnym spôsobom neodôvodnil. V spojitosti so žalobcovým namietaním chýbajúcich dokumentov v súdnom spise na rozdiel od elektronického spisu, toto namietanie je dôvodné len pokiaľ ide o jeho podanie zo dňa 12.05.2023, obsah ktorého však nemá vplyv na vecnú správnosť vyššie uvedených záverov súdu prvej inštancie; pokiaľ ide o chýbajúce 3 lekárske správy AGEL Clinic, správa z 10.1.2017 sa nachádza na č. 1. 39 spisu; ďalšie správy z 24.3.2017 a 28.4.2017, tieto nepriložil žalobca ani k doplneniu odvolania a ani z jeho podania z 24.11.2017, na ktoré poukázal v doplnení odvolania, nevyplýva, že by práve tieto správy mali byť predložené žalobcom v provinštančnom konaní. V súdnom spise sa nachádza čestné vyhlásenie žalobcu na č. 1. 107 spisu, taktiež lekárske posudky H. X. na č. 1. 215 spisu a v prílohe k dodatku k odvolaniu žalobcom predložené záznamy o poskytovaných úkonoch sa nachádzajú na č. 1. 9-18 spisu. Vzhľadom k uvedenému preto odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie v celom rozsahu žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodil s poukazom na § 420 písm. e) a § 420 písm. f) CSP. V spojitosti s dovolacím dôvodom § 420 písm. e) CSP namietal, že vec napadla do senátu predsedníčky E. Y., ktorá bola zároveň sudcom spravodajcom. Až v deň, keď odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli (cca 7 dní pred vyhlásením rozsudku), došlo k zmene predsedu aj sudcu spravodajcu na E. H. P.. Vzhľadom na uvedené mal za to, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený senát. Namietaný nedostatok § 420 písm. f) CSP videl dovolateľ v tom, že súd nevykonával dôkaz- nenariadil odborné posúdenie zdravotného stavu, existencie bodov bolestného, a príčinnej súvislosti medzi vznikom

škody a protiprávnym konaním žalovanej (ktorej protiprávne konanie konštatoval); nevykonanie dôkazu v rozsudku neodôvodnil. Uviedol, že odvolací súd ničím nepodporil svoje tvrdenie o nepotrebnosti rehabilitácii a uvedený záver považuje za rozporný so záverom posudku NEU- MED s. r. o. neurologická ambulancia, datovaný z 3.8.2019, z ktorého jednoznačne podľa názoru dovolateľa vyplýva, že ťažkosti uvedené v posudku vznikli v príčinnej súvislosti s úrazom C chrbtice. Nesúhlasil so skutočnosťou, že odvolací súd sa pridŕžoval vyjadrení v znaleckom posudku J. H. J. Z., M.. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami žalobcu ohľadom znehodnoteného fotoaparátu a nezohľadnil čestné vyhlásenie žalobcu, či čestné vyhlásenie B. E.. Namietal, že odvolací súd nehodnotil dva lekárske posudky z hľadiska ich obsahu. Uviedol, že objasnil, z akého dôvodu mal v kufri fotoaparát a rovnako opísal všetky okolnosti pred a po nehode. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolateľ za arbitrárne a nedostatočne zdôvodnené (najmä v časti zdôvodnenia oneskorenosti posudku H. A. X.). Za nesprávne považuje aj vyhodnotenie dôkazov. resp. odvolací rozsudok považuje v spojení s hodnotením dôkazov za nedostatočne odôvodnený. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (výrok 2) zrušiť.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť a súčasne žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné, preto je potrebné ho zamietnuť (§ 448 CSP).

6. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a/), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b/), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c/), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d/), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e/), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f/).

8. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ v rámci odôvodnenia dovolania ustanovením § 420 písm. e/ CSP namietal, že vec napadla do senátu predsedníčky E.. Y., ktorá bola zároveň sudcom spravodajcom. Až v deň, keď odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli (cca 7 dní pred vyhlásením rozsudku), došlo k zmene predsedu aj sudcu spravodajcu na E.. H. P..

12. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

13. Právo na zákonného sudcu je zaručené v ustanovení čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

14. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

15. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

16. Podľa ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

16.1. Podľa ustanovenia § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

16.2. Podľa ustanovenia § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdnym úradníkom sa prideliť veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

16.3. Podľa ustanovenia § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

17. Dovolací súd v súvislosti s dovolacou námietkou o zložení senátu odvolacieho súdu uvádza, že vec napadla odvolaciu súdu dňa 15.5.2024 do senátu 8 Co v zložení E.. E. Y. (predsedníčka senátu zodpovedná za jeho chod), E.. S. F. (predseda senátu - zastupovanie vzájomné), E.. H. P. (predsedníčka senátu - zastupovanie vzájomné). Z uvedeného vyplýva, že všetci traja členovia senátu boli zároveň

predsedami senátu s tým, že E.. Y. bola zodpovedná za jeho chod. Ak by potom aj vec bola pôvodne pridelená ako sudkyňi spravodajkyňi E.. Y., táto (vzhľadom na jej zodpovednosť za chod senátu, ktorá v sebe zahŕňa okrem iného i kompetenciu prerozdeľovať veci napadnuté do senátu 8 Co podľa potreby medzi jeho jednotlivých členov, t. j. aby bolo zabezpečené rovnomerné zaťaženie jednotlivých členov tohto senátu) bola oprávnená ju následne ako referujúcemu členovi senátu prideliť i E.. P.. Týmto nedochádza k žiadnej vade v podobe nesprávne obsadeného súdu podľa § 420 písm. e) CSP. Podstatným je, že tu nedošlo ani k odňatiu danej veci tomuto senátu a jej prideleniu inému senátu, ani k zmene v zložení členov tohto senátu. Prerozdeľovanie jednotlivých vecí pridelených do konkrétneho senátu je internou záležitosťou daného senátu a predovšetkým výkonom oprávnení jeho predsedu zodpovedného za jeho chod. Navyiac podľa zistení Najvyššieho súdu SR vec napadla do senátu 8Co dňa 15.5.2024 o 12.06 hod. a v súlade s dovtedajším interným pokynom predsedu senátu zodpovedného za jeho chod (E.. Y.) sa referujúcou sudkyňou od počiatku stala E.. P.. Tvrdenie dovolateľa, že sudcom spravodajcom (tzv. referujúcim členom senátu) bola pôvodne E.. Y. tak preukázané ani nebolo (v tomto smere dovolateľ nepredložil žiadny dôkaz).

17.1. Podľa čl. II Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne a obchodnoprávne kolégium na rok 2024 (v tom čase platného rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave) platilo, že zákonnými sudcami a senátmi v konkrétnych veciach sú sudcovia, ktorým tieto veci napadli v zmysle základných zásad platného rozvrhu práce, jeho dodatkov, prípadne osobitných opatrení v zmysle príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení zmien a doplnkov.

17.2. Podľa čl. IV body 1, 2 tohto rozvrhu práce, v odvolacích agendách sa veci prideľujú senátom náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky; v senáte veci prideľuje predseda senátu zodpovedný za chod senátu;

17.3. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

17. 4. Podľa §16 ods. 1 cit. zákona, senát krajského súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu.

17.5. Podľa § 16 ods. 2 cit. zákona, ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

17.6. Aj z cit. ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. potom nepochybne vyplýva, že vada v podobe nesprávne obsadeného súdu podľa § 420 písm. e) CSP, by v danom prípade nebola daná ani za situácie, ak by bolo pravdivým tvrdenie dovolateľa, že „vec napadla do senátu predsedníčky E.. Y., ktorá bola zároveň sudcom spravodajcom. Až v deň, keď odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli (cca 7 dní pred vyhlásením rozsudku), došlo k zmene predsedu aj sudcu spravodajcu na E.. H. P.“, keďže v danom prípade (už v čase predloženia veci odvolaciemu súdu) boli predsedami senátu 8Co všetci jeho členovia, pričom strana v konaní (v danom prípade dovolateľ) nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu, ale tohto určuje predseda senátu zodpovedný za jeho chod podľa ním vopred určených pravidiel (zákonnými sudcami sú totiž všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte).

17.7. Na základe uvedeného možno považovať dovolanie, pokiaľ ide o námietku podľa ustanovenia § 420 písm. e/ CSP za nedôvodné.

18. Dovolateľ ďalej uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

21. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatky v dokazovaní, predovšetkým, že odvolací súd prihliadol na znalecký posudok J. H. J. Z., M., v rámci hodnotenia dovolateľovho zdravotného stavu, v danej súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa § 207 ods. 1 vety prvej CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca.

22. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021).

22.1. Zároveň je potrebné poznamenať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

22.2. Dovolací súd následne uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú

podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

22.3. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

24. Dovolateľ v dovolaní namietal i nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho námietkami voči rozsudku súdu prvej inštancie uvedenými v odvolaní.

24.1. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces (podrobnejšie poukazuje dovolací súd napr. na rozsudok z 27. októbra 2021 sp. zn. 5Cdo/130/2021).

24.2. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalovaného spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd súhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou zapríčinenou žalovanou a vznikom žalobcom tvrdenej škody pri uplatňovaných nárokoch na náhradu bolestného a nákladov vynaložených na liečenie. Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov sudy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa veľmi podrobne a komplexne vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami žalobcu. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Keďže rozhodnutia obidvoch súdov nižších inštancií (najmä keď ide o potvrdenie zo strany súdu vyššej inštancie), je treba chápať v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) s týmto odôvodnením sa odvolací súd stotožnil. Dovolací súd dodáva, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu dostatočne vysvetľuje, prečo bol žalobca v predmetnom spore neúspešný, keďže nebolo preukázané, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a žalobcovými uplatnenými nárokmi na bolestné a náklady vynaložených na liečenie. Nesúhlas strany sporu s argumentami súdu neznamená nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

24.3. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí jasne uviedol, že nemal žalobcom za preukázanú príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou zapríčinenou žalovanou a vznikom ním tvrdenej škody. Pokiaľ išlo o škodu v podobe uplatneného bolestného, v tomto smere podľa odvolacieho súdu žalobca príčinnú súvislosť nepreukázal predloženým lekárskeho posudkom H. A. X. zo dňa 29.09.2017, nakoľko v ňom

bola uvedená iba diagnóza pomliaždenie Th chrbtice a počet bodov 20. V zdôvodnení bodovania sa uvádzalo len mechanické poškodenie v dôsledku úrazu (autonehody) alebo pádu, z čoho jednoznačne nevyplývalo, že poškodenie chrbtice malo nastať v dôsledku predmetnej dopravnej nehody. Sám dovolateľ v podanom dovolaní uvádza, že „hodnoteniu súdom nepodliehajú odborné znalecké závery v zmysle ich správnosti, ale presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého posudku a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi“. Týmto sa potom sudy nižších inštancií aj skutočne riadili, keď práve presvedčivosť znaleckého posudku predloženého žalobcom nepovažovali za dostatočnú a práve v spojení s inými dôkazmi a ich vyhodnotení (v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov) prijali závery o nepreukázaní príčinnej súvislosti, ktorej nepreukázanie aj riadne odôvodnili. Následná argumentácia žalobcu o včasnosti predloženia znaleckého posudku H. A. X. bola potom irelevantná, nakoľko sudy i napriek ich konštatovaniu o jeho oneskorenom predložení, tento ako dôkaz akceptovali a vyhodnotili ho vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi (teda aj tento dôkaz riadne vykonali). Dovolač súd dodáva, že žalobca existenciu príčinnej súvislosti vyvodzoval predovšetkým z posudku H. X., ambulantného nálezu A - klinik, ambulantného nálezu - Agel clinic, lekárskej správy NEUMED, avšak iba z toho, že tieto mali zhodne uvádzať, že ťažkosti žalobcu spojené s úrazom chrbtice boli následkom dopravnej nehody (tej ktorú spôsobila žalovaná), avšak takýto záver môže urobiť len súd (nie lekár). Samotný záver o existencii príčinnej súvislosti medzi poškodením zdravia a konkrétnou škodovou udalosťou je vecou súdu (ide o právny záver), a nie vecou znalca (znalcov), ktorí navyše zdravotný stav žalobcu posudzovali so značným časovým odstupom od predmetnej škodovej udalosti. To, že by malo ísť o následok dopravnej nehody (ktorú mala zaviniť žalovaná) alebo ťažkosti po predmetnej dopravnej nehode títo mali len z tvrdení žalobcu, nie z vlastných poznatkov.

24.4. Sudy nižších inštancií preto správne, za jednoznačnejšie považovali závery H. J. Z., M., podľa ktorých žalobca utrpel pri predmetnej dopravnej nehode zranenie iba ľahkého charakteru, bez obmedzenia v obvyklom spôsobe života a bez trvalých následkov. Tento znalec poukázal aj na chronické degeneratívne zmeny chrbtice žalobcu, pri ktorých však vylúčil ich súvis s úrazom pri dopravnej nehode. Tento znalec pritom predovšetkým vychádzal z lekárskeho správ zo dňa 11.9. 2016 a 12.9.2016 (nasledujúcich po dopravnej nehode), z ktorých vyplývalo poškodenie zdravia u žalobcu po dopravnej nehode len v podobe natiahnutia krčnej chrbtice, s tým, že RTG hrudnej chrbtice nevykazovalo žiadne úrazové zmeny, a ďalej ktoré u žalobcu konštatovali prítomnosť ľahkých chronických degeneratívnych zmien, ktoré však s úrazom nesúviseli. U žalobcu tak išlo len o povrchové poranenie hrudnej chrbtice, ktoré nevyžadovalo ďalšiu liečbu (neboli mu naordinované špecializované liečebné techniky s použitím konceptu Spiraldynamic po 60min., ktorých úhrady sa domáhal) a bolo mu doporučené iba telesné šetrenie. Sudy poukázali aj na to, že rehabilitácia na posilnenie svalového korzetu, ktorá bola žalobcovi doporučená v ambulantnom náleze zo 17.1.2017 (ktorý bezprostredne predchádzal obdobiu, v ktorom žalobca rehabilitácie absolvoval) sa týkala seknutia v krížoch, ku ktorému u neho došlo od konca decembra 2016, t. j. až po nehode (t. j. rehabilitácie, za ktoré žalobca uhradil poplatky, náhradu ktorých si uplatňoval mu boli doporučené v súvislosti so seknutím v krížoch).

24.5. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí potom jasne konštatoval, že vzhľadom na viaceré poškodenia zdravia žalobcu diagnostikované v predložených lekárskeho správach sa nedalo jednoznačne ustáliť, že bolesti chrbtice boli u žalobcu vyvolané práve bolesťou v jej hrudnej časti, ktorá mala byť vyvolaná pomliaždením ťažšieho stupňa, a ohodnotená v lekárskom posudku H. A. X.. Uvedenému totiž nekorešpondovali výsledky RTG vyšetrení hrudnej chrbtice, ktoré žalobca absolvoval v dňoch 11.9.2016 a 12.9.2016 (hneď po dopravnej nehode), ktoré nevykazovali žiadne úrazové zmeny, išlo iba o povrchové poranenie hrudnej chrbtice a prítomné napätie šijového svalstva. Preto bol žalobcovi doporučený iba kľudový režim a predpísaný golier na šetrenie krčnej chrbtice. Z uvedených vyšetrení vychádzal aj znalec Prof. H. J. Z., M., ktorý konštatoval, že u žalobcu išlo o zranenie len ľahkého charakteru. Dodal, že aj pri negatívnom RTG snímku mohol žalobca naozaj pociťovať subjektívne ťažkosti a bolesť, avšak tieto sa nedali žiadnym spôsobom objektivizovať, pričom vzhľadom na chronické degeneratívne zmeny na chrbtici žalobcu, ktoré už boli prítomné pred úrazom, mohli tieto subjektívne potiaže pretrvávajúť dlhšiu dobu. Záverom vyplývajúcim z týchto lekárskeho správ (vyhotovených tesne po dopravnej nehode) potom nekorešpondovali dôvody bodového ohodnotenia

bolesti v súvislosti s pomliaždením hrudnej chrbtice ťažkého stupňa v intenzite zodpovedajúcej hornej hranici bodového hodnotenia tejto položky, t. j. v počte bodov 20 vykonaného H. X.. V tomto smere súdy považovali závery tohto posudku za nepreskúmateľné aj z tohto dôvodu, že znalkyňa nezohľadnila viaceré diagnostikované chronické degeneratívne zmeny chrbtice žalobcu a bolesti tým vyvolávané (a nesúvisiace z dopravnou nehodou), ako aj, že z jej predloženého lekárskeho posudku nevyplyvalo, že by v ňom uvedené bodové ohodnotenie vychádzalo z porovnateľnej položky z dôvodu, že by konkrétne poškodenie zdravia žalobcu v sadzbách nebolo uvedené, ani z akého dôvodu by malo ísť aj pri porovnateľnej položke o bolesť a v intenzite zodpovedajúcej hornej hranici bodového ohodnotenia, t. j. v počte bodov 20 z rozpätia od 10-20 bodov.

24.6. Vzhľadom na neúplné skutkové tvrdenia žalobcu (žalobca nevedel uviesť, v súvislosti s akými zdravotnými ťažkosťami mu mali vzniknúť náklady vynaložené na liečenie), súdy potom nemali preukázanú príčinnú súvislosť ani v prípade vynaložených nákladov na liečbu, kedy ani z ním predložených listinných dôkazov (zoznamov poskytnutých výkonov zo 17.2.2017, 24.2.2017, 24.3.2017, 30.3.2017, 07.4.2017, 13.4.2017, 21.4.2017 a 05.05.2017 a predložených bločkov o úhrade 15 eur v uvedených dňoch), táto skutočnosť nevyplyvala. Navyše z nich nevyplyvala nielen časová, ale aj ani vecná súvislosť s liečbou zranenia, ktoré mal žalobca utrpieť pri dopravnej nehode dňa 10.9.2016 spôsobenou žalovanou. Žalobca totiž absolvoval špecializované liečebné techniky s použitím konceptu Spiraldynamic po 60min., ktorých potreba naordinovania nevyplyvala ani z lekárskeho správ z 11.9.2016 a 12.9.2016, ani zo záverov odborníka J. H. J. Z., M., z ktorých naopak vyplývalo, že v prípade žalobcu išlo len o povrchové poranenie inej a bližšie neurčenej časti hrudníka.

24.7. Pokiaľ išlo o vecnú škodu (finančnú náhradu za poškodený fotoaparát v sume 300 eur), súdy jasne konštatovali, že žalobca pri tomto nároku neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že fotoaparát sa v čase dopravnej nehody nachádzal v kufrí motorového vozidla (uvedená skutočnosť v zázname o dopravnej nehode, ani v zázname o obhliadke nebola uvedená). V tomto smere tvrdenie žalobcu a čestné vyhlásenie B. E. (navyše nepredložené) na preukázanie tejto skutočnosti nepostačovalo.

25. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v celom jeho kontexte, chápaných ako celok v organickej jednotke (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

26. V súvislosti s uplatnenou námietkou o pochybení súdov nižšej inštancie v procese dokazovania, je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

27. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z článku 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiariková, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod

zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

28. Hodnotiacia úvaha súdu (t. j. hodnotenie dôkazov úvahou súdu) musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

29. Dovolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

30. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

31. Pokiaľ teda dovolateľ tvrdil, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, skutkový stav zisťovali jednostranne v jeho neprospech, nezaoberali sa ním tvrdenými skutočnosťami a vzali na zreteľ nedostatočné dôkazy, a teda vychádzali z nesprávnych skutkových zistení a skutkových záverov, dovolací súd uvádza, že táto skutočnosť sama osebe rovnako nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd uzaviera, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017).

32. Napriek uvedenému, dovolací súd poukazuje na to, že skutkové závery oboch súdov nižších inštancií nemožno označiť za svojvoľné, zmätočné, ani extrémne vybočujúce z medzí voľného hodnotenia dôkazov len preto, že (v závere) neboli vyhodnotené spôsobom (a podľa predstáv) dovolateľa.

33. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka dovolateľa týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdov nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie (t. j. závažné deficity v dokazovaní v intenzite odôvodňujúcej porušenie uvedeného práva dovolateľa). Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie

dostatočne odôvodňuje skutkové a právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie a obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že dovolateľ sa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí. Je potrebné dodať, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci vadu zmätočnosti (v zmysle § 420 písm. f) CSP) nezakladá (R 24/2017), ktorý záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

34. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolanie namietajúce vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ a § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

35. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Intervenientovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.